

katerih tiči vsa narodova modrost. Tako na primer je možakar v gostilni pri Francetu povedal ta-le pregovor, ko smo govorili o ubožcih in bogatinih: „Denar dela denar, uboštvo pa uboštvo.“ Zopet drugi je povedal ta-le rek: „Žganci streho deró, štruklji po svetu ženó.“ Upam, da si napravim večjo zbirko. Stôri tudi Ti tako.

Ob koncu Ti želim, dragi Josip, ker je to pismo zadnje v starem letu, veselo novo leto, zlasti s tem dostavkom: da ne bi dobil zanaprej v šoli nobene dvojke. Naj se izpolni ta želja meni in Tebi!

Tvoj

Ivan.

Čez leto dnij.

Ko lani sem tod mimo šel,
Na oknu nagelj je cvetel,
Lepó cvetel, lepó duhtel,
Pri oknu pa nekdó je pel.

Začudim se, ker petja ni
In nagelj tu mi suh stoji.
Povprašam brž, ker me skrbi:
Zakaj več petja, cvetja ni?

Ko letos pa spet mimo grem,
Na okno malo se ozrem,
Da poje spet, si mislil sem,
Ustavil se ob oglu tem.

Pa mi pokažejo z rokó
Na hribec mal, da tam nekdó
Počiva zdaj že pod zemljó . . .
Postane v srcu mi tesnó. —

Srečko.

Mestne slike.

(Piše Ivan Marin.)

1.

Mrak se je razgrnil čez mesto. Ulice so zažarele v blestečih lučih. Gospóda je izstopila iz stanovanjskih ter se izprehaja po trgu mimo prodajalnic, kjer se razkazujejo vsakovrstne dragocenosti in lepoticja.

Majhna pritlična hišica v predmestju pa je temna; nobene luči ni zazreti v malih okencih. V majhni sobici, kjer tli na ognjišču žerjavica, sedi mati z mlado hčerko, ki se oklepa njenih kolen. Hčerka se oglasi po daljšem molčanju:

„Mama, kaj bomo večerjali?“

„Tiho, Anica, saj nisi tako lačna!“

„O, mama, sem lačna, pa še hudo!“

„Le potrpi, ubožica, boš že jedla.“

Zbodle so jo te besede Aničine. Oh, dala bi rada jesti, ali — — sama nima.

Ogenj zaplapola zdajci na ognjišču in razsvetli mater, hčerko in sobno opravo. Mati je žoltega, upadlega lica; oči se jej čudno svetijo v plapolajočem ognju. Hčerka je cvetočega polnega obrazka s kito črnih lasec. Sobna oprava obstoji iz mize, par stolov in dvoje postelj v kotu.

„Kdaj pa pridejo ata?“ začne zopet dekletce.

Zopet je zabolelo mater to vprašanje. Rdeči plamen zaplapola vnovič na ognjišču in razsvetli

njen obraz. Gube na obrazu se skrčijo — podobna globoke žalosti.

Mati molči. Dekletce je nestrpno:

„Mama, ali spite, ali me ne čujete?“

„O, dobro čujem. — Ata bodo kmalu tukaj.“

„Mama, ali bodo zopet tako hudi in vas bodo — topli?“ vpraša nedolžno dekletce.

„Môlči, môlči, Anica!“

Solza zdrči po velem obrazu navzdol in, dosevši na brado, kane na bujno glavico Aničino.

„Mama, vi jokate?“ pravi hčerka, ko pogleda mamici v obraz.

„Ne, ne! — Čakaj Anica, greva ateju naproti.“

Obrisavši si oči, se vzdigne, prime Anico za roko, vzame ruto, ki je ležala na stolu poleg nje, in ogrne z njo hčerko.

Nato odideta.

Bujno in živo vrvi svet na ulici. Mati stopa s hčerko po tlaku. Anica radovedno gleda mimošvigajoče bogate kočije in iskre konjičke, ki tako hitro tekó.

„Mama, glejte, počakajte, — jej, kako je to lepo!“ čudi se, zroč v bliščeča okna.

„Mama, kaj mi prinese sv. Miklavž letos?“ spomni se, ko gleda lepe igrače.